

---

## VLADIMIR BRAČIČ - SEDEMDESETLETNIK

---

Mirko Pak

---

Ob letošnjih naravnih katastrofah v Halozah sem se v mislih mnogokrat mudil pri Bračičevi doktorski disertaciji o regionalnogeografski problematiki vinorodnih Haloz, v katerih se je Bračič rodil, se vanje stalno vračal, vodil tja svoje kolege, študente, ekskurzije in svetovno znane geografe. Po osvoboditvi je tako prvi na strokovni osnovi opozarjal na to neverjetno lepo in hkrati nadvse revno pokrajino, za katero kljub njegovim prizadevanjem in kvalitetnemu vinu, od katerega domačini nikoli niso imeli veliko, še zdaleč ni bilo dovolj storjenega.

"Vinorodne Haloze" pa niso bile le temeljni regionalnogeografski prikaz, ampak tudi tehnen metodološki prispevek regionalnogeografskim proučevanjem naših pokrajin na sploh. Po Bračičevi zaslugi je nizko slovensko Podravje danes ena najbolj regionalnogeografsko proučevanih slovenskih pokrajin. Vinorodnim Halozam (1967) so sledile študije o Ptujskem polju (1975), Gozdnatih Halozah (1982), Dravinjskih goricah (1985) in Lendavskih goricah (1988), lotil pa se je tudi proučevanja Radgonsko;Kapelskih goric. Medtem ko so se njegovi kolegi vse bolj lotevali posameznih specialnih geografskih disciplin, je Bračič ostal zvest problemsko usmerjenim regionalnogeografskim proučevanjem, po katerih se v zadnjih letih kažejo vse večje potrebe pri nas in v svetu in je v tem še najbolj med vsemi slovenskimi geografi sledil regionalnogeografski šoli svojega velikega učitelja in prijatelja Svetozarja Ilešiča. Njegova strokovna dejavnost sega seveda še na druga geografska in tudi zgodovi-

nska področja: na področje turistične geografije, (Turistična geografija, Maribor 1963), zgodovine mariborskega visokega šolstva, razvoja upravne razdelitve v SV Sloveniji (Prostorski razvoj upravne in samoupravne razdelitve na območju severovzhodne Slovenije ČZN 1978-2 in 1989-1) in drugo (Sodobni svet 1 in 2, Maribor-soavtor). Njegove knjige in študije, večinoma objavljene v Časopisu za zgodovino in narodopisje, Geografskem zborniku in zbornikih s strokovnih posvetovanj, odlikujejo temeljitost, jasna metodološka zasnova in tudi razvojni pristop.

Na strokovnem področju pa se Bračič pojavlja tudi kot dolgoletni profesor na pedagoški akademiji v Mariboru, kjer se ga številni študentje in sodelavci spominjajo po njegovih predavateljskih odlikah, kot organizatorja znanstveno-raziskovalnega in strokovnega dela ter strokovnih srečanj, ki jih po njegovi zaslugi v Mariboru ni bilo malo. Tukaj so se srečevali, izmenjavali svoje strokovne poglede in navezovali prepotrebna in sicer žal tako redka prijateljstva geografi iz cele države in tujine. Tukaj sta se prvič neposredno srečali poljska agrarnogeografska in mu socialnogeografska šola s svojimi velikimi teoretiki in vodji prof. Leszcziskim, prof. Kostrowickim, prof. Hartkejem in prof. Ruppertom. Nesporno je bilo neko obdobje tukaj središče živahnega agrarnogeografskega proučevanja za vso Jugoslavijo.

Bračič je bil urednik številnih zbornikov in zadnjih nekaj let tudi Časopisa za zgodovino in narodopisje.

Neprecenljive so Bračičeve zasluge za organizacijo mariborskega višjega in visokega šolstva, v katerega je vstopil leta 1959, ko je bil še načelnik za prosveto in kulturo OLO Maribor in hkrati tajnik komisije za organizacijo visokega šolstva v Mariboru. Kot prvi predstojnik Združenja visokošolskih zavodov v Mariboru je to funkcijo opravljal z enim presledkom kar tri mandatna obdobja, dvakrat je bil dekan pedagoške akademije in ob razglasitvi Univerze v Mariboru leta 1975 je bil izvoljen za njenega prvega rektorja. Njegove zasluge na tem področju so bile nagrajene med drugim z zlatima plaketama obeh slovenskih univerz ter zlatim grbom mesta Maribor.

Težko bi našli človeka, ki je tolikšne službe in funkcije na različnih področjih opravljal tako temeljito in zavzeto. Od učitelja na Kočevskem, kar je prekinila njegova udeležba v NOB od leta 1942, pa preko referenta na Komiteju za strokovno šolstvo in na centralnem komiteju ZKS, članstva v okrajnih in republiških organih družbenopolitičnih organizacij, vrste funkcij v samoupravnih organizacijah in komisijah od Univerze do Založbe

Obzorja in Raziskovalne skupnosti SRS do predsednika Kulturne skupnosti Maribor, sekretarja Univerzitetnega komiteja ZKS do člana IS SRS v obdobju 1967-72.

Zaradi vsega tega je ime Vladimirja Bračiča vtakano v proučevanje geografske problematike severovzhoda Slovenije, ki ga tudi v obdobjih največjih obremenitev nikoli ni odrinil na stran, v nastanek in razvoj visokega šolstva in še posebej Pedagoške fakultete.

Da imajo človekove zmogljivosti vendarle neke meje, se je pokazalo tudi pri Bračiču, ki je s svojim trdim delom, zahtevnostjo do sodelavcev in večnim optimizmom pritegnil velik krog prijateljev. Raznolika dela, ki jih je opravljal dolga desetletja, so še danes njegov vsakdanjik, predvsem pa je ostal zvest svojemu strokovnemu delu. Želimo mu, da bi to delo še dolgo opravljal in bogatil geografsko literaturo o severovzhodni Sloveniji ter s svojimi bogatimi izkušnjami in izostrenim občutkom za reševanje nič kaj prizanesljivih življenjskih problemov pomagal pri nadaljnjem razvoju visokega šolstva ter kulturnega življenja v Mariboru,